

MAJ bygger grønne skoler i Nepal

Når alt andet er glemt

Når alt andet er glemt, vil gyngerne blive husket. Når vi står op om morgenen sidder der som regel et par stykker i gyngen. Når skoletiden er slut om formiddagen, kommer læreren forbi med børnene og gynger med dem og tilretteviser i at holde turen og give de små lov.

Når en pige på 10-11 år lige kommer forbi med en af de karakteristiske flade skåle, fyldt med god kolort, på hovedet, skal der lige gynges en gang (uden skål).

Og om eftermiddagen og aftenen er der gang i gyngerne for både de unge og de gamle. Vi arbejder videre med vores små skoleborde. Ben og sarg-stykker bliver skåret op. Træstykkerne spændes fast på arbejdsbukkene med nogle kiler og høvles så godt det nu lader sig gøre i frisk træ. Der bliver savet ud til tapper med en rammesav og boret for til taphuller med håndsving og taphuller bliver efterfølgende stemt ud. Så skal træet ligge til næste dag, for at taphuller kan tørre så meget ud, at limen binder, og herefter spændes med vores medbragte tvinger. Til sidst skal det ligge i spænd i lidt over en time og så igen ligge til næste dag, før de kan samles til et understel med en enkelt tværgående sarg.

Bordplader saves ud af de såkaldte plywood –plader. Det er egentlig møbelplader, men af en meget dårlig kvalitet, med blød finer på fladerne og mange mellemrum mellem stavene. Vi maler dem efterfølgende to gange med en blå oliemaling og håber så på, at de kan holde overfladen. Ligesom vi håber, at bordenes understel ikke slår sig for meget, når træet tørrer, men sådan har omstændighederne været.

Taulihawa, den lokale 'storby'

Vi har været flere gange i den lokale 'storby' Taulihawa, hvor vi har købt skruer, metalbølgeplader, maling og langt om længe også fik fremskaffet et 3 tommers erstatningsrør til det ene tre-ben til løfteanordningen. Efterfølgende fik Rainer selv mulighed for at svejse det hos et af smedeværkstederne ved landevejen og da vi også har fremstillet flere løfte-tværklodser, og endnu engang gennemgået det med murerne, føler vi, det er overdraget på bedste vis.

500 kg tunge tag- channels kan fra nu af, på de næste mange mange skoler, hejses op på plads, af blot tre mand, alle med den ene hånd i lommen. Sådan!

At 'købe' ind i Taulihawa er en oplevelse for sig selv. På denne tid, før monsumen, er alt så uendelig støvet og beskidt. Jordvejene er fyldt med oksetrukne kærre, en masse cykler og lidt færre motorcykler. Et væld af gående mennesker, legende børn, folk som bare sidder og kikker samt en masse køer, geder, krager og hunde. Det er byens skraldemænd, for de går rundt og spiser alt hvad det nu engang er muligt at trække noget næring ud af.

Selvom det ser slemt ud med plastikrester og andet uidentificerbart grums i de åbne køkkenrender, ville det være tifold værre, hvis ikke disse gode væsnener gjorde det beskidte arbejde. I et land uden renoveringssystem, hvor man blot smider, hvad man har i hånden, er det alligevel utroligt, at der ikke er mere skrald. I følge Michael, som har en stor paratviden om mange nyttige ting, producerer vi danskere ca. 2,5 tons personligt affald pr. år. For os forsvinder det blot, når vi dumper det ned i den sorte sæk, ud til forbrændingsanlæggene, hvor lastbiler i døgndrift holder i kø for at læsse af. Godt at de ikke har vores forbrug i Taulihawa!

I Taulihawa er der åbne gadekøkkener med ildsteder fremstillet og formet af ler som gør dem meget organiske i deres udtryk. Her sælges specielt samosa, små dejstykker som er rullet rundt om lidt grøntsager og herefter puttet ned i kogende fritureolie. Af den grund er de relativ sikre for maven at spise.

Midt i al skidtet og kaoset har byen også et par krogede handelsgyder, hvor specielt stofforretningerne lyser op. Her sidder kvinderne på gulvet og vælger farvestrålende stof til deres sarier, som de på trods af omstændighederne altid formår at holde lysende rene. Ubegribeligt...

Same same but different

'Skræddere er her også mange af og de sidder ofte helt ude på vejen, blandt alle gederne, køerne osv. med deres foddrevne symaskiner og syer, højprofessionelt. Hos en af disse bestilte Michael og jeg, at få syet en jakke. Han fik min nuværende jakke som model og vi lærte derfor en vending som nepaleserne bruger meget, og vi selv har brugt under byggeriet hernede, når noget skulle forklares på tværs af sprogbarrierer: 'same, same but different'. Når den ledsages af passende armbevægelser er det en vending med en særlig logik og vi har da også udviklet flere danske varianter, som vi kan bruge i vores byggerier, når vi kommer hjem. Som f.eks: ' Jo, frue, vi følger stadig planen.... den er blot ændret', og ' budgettet er stadig det samme..... beløbene er bare anderledes'. Det skal vi nok få succes med!

Afskedens time

Mentalt, er vi nu ved at forberede os på et kulturskift til de hjemlige breddegrader. Morgentandbørstningen skal nu ikke foretages stående på en jordvold, med udsyn over uendelige vidder med marklodder, vandbøfler og bundtede kornneg, men i et rigtigt badeværelse med rindende rent vand. Og man skal heller ikke sidde på hug på pedal-lokummet under den enorme bambus, hvor drosselfuglene i hundredevis samles hver aften ved solnedgangstid for at kvindre solen ned. Eller øse vand over hovedet med litermålet fra den store tønde med halvkoldt vand. Nej, om en uges tid vil man med den største selvfølge kunne sætte sig på et toiletsæde samt åbne for termostatbatteriet og bare bruge løs!

Det bliver ikke nødvendigt at køre uden om sovende hunde på vejbanen, tværgående kør og gedekid, eller se om de lokale drenge på bagsmækken er hoppet af. Nu skal vi genopfriske trafiklysenes betydning og huske at lade være med at trykke hornet i bund ved hver overhaling. Udsynet fra bilruden til frugtbarer, madkøkkener, åbne lerhytter og legende børn vil blive afløst af køkørsel på Lyngbyvejen.

Vi tager afsked med et land som rummer alt. Fra ufattelig smuk natur med sneklædte bjergtinder, fossende floder og summende jungle til ubegribeligt beskidte byer, osende lastbiler og støv som vil hænge i vores næser i flere måneder fremover. Og vi tager afsked med en befolkning, som på trods af primitive levevilkår og fattigdom, og i et uforståeligt virvar af religiøse ritualer, finder vej i kaosset og har et menneskeligt overskud til stor, stor venlighed, smil og latter. Det har vi lært meget af.

så kom dagen, hvor vi skulle tage afsked. Vores ialt 35 små, blå skoleborde blev opstillet i en stor cirkel under mangotrærnes skygge, og Pom og Dittleton fra SSDC og en del andre gæster ankom på

deres motorcykler. Der kom også en mængde af landsbyens børn, murerne fra byggepladsen og en masse landsbyfolk, som blot hang lidt rundt. Ligesom ved afskeden med 1. hold, blev der holdt takketalere, som var nogenlunde ens og vi fik rødt tikka i panden, blomsterkranse om halsen, nepalihatte på hovedet og nogle hvinende søde kager. Det var fint med sådan en afskedsceremoni og tydeligt at vores bidrag havde været af stor betydning for dem. Aftenen før havde en tussegammel mand, som i lang tid, tavst, sad på hug ved vores aftensbord, fortalt os, at når han fremover gik forbi skolen, ville han føle glæde i sit hjerte overfor disse mennesker, som kom så langt væk fra.

Published 17 April 2009 05:50 by [Anne Mette Nordfalk](#) ★★★★★

Powered by Mellempfolkeligt Samvirke.

Mellempfolkeligt Samvirke
ms act:onaid denmark